

DLOUHÝ BOJ

Po ministrantské schůzce jdeme všichni na hřbitov. Náš vedoucí nás vede ke kněžským hrobům, kde se společně za zemřelé kněze modlíme. Připojuje se k nám neznámý muž, který se nás po skončení modlitby zeptá: „Vy jste ministranti?“

„Ano,“ odpovídá hrdě Honza.

„Je vás pěkná skupina a umíte se zbožně modlit,“ chválí nás pán s černými brýlemi v dlouhém kabátu.

Ale pak se na nás zkoumavě podívá a prohodí: „Kdo z vás nastoupí na místo těchto zemřelých kněží?“

Díváme se jeden na druhého. Přitom si vzpomínám na slova našeho staříčkého pana faráře: „Nevím, jak dlouho mezi vámi ještě vydržím. Ale musím. Pan biskup nemá nikoho, koho by sem poslal.“

Nikdo z nás se nehlásí.

„Čekal jsem to,“ povzdechne starý pán a začíná vyprávět: „Když jsem byl kluk jako vy, toužil jsem se stát knězem. Představoval jsem si, jak budu sloužit mši svatou, zpovídat a vést lidi k Pánu Bohu. Měl jsem na stole přihlášku do semináře, kterou jsem chtěl vyplnit. V tom jsem oknem zahlédl pošťáčku, jak vhadzuje dopis do naší poštovní schránky. Tehdy ještě zdaleka nebyly mobily. Všechno se vyřizovalo písemně. Běžel jsem pro dopis. Kupodivu byl pro mne. Roztrhl jsem obálku a ještě venku jsem rozevřel list papíru. Byla to nabídka ke přestupu do prvoligového fotbalového klubu. Můj trenér mi cosi naznačil, ale nebral jsem to vážně. V té chvíli se ve mně rozhořel starý soubor: fotbal, anebo kněžství. Řešil jsem to celé dětství. Budu knězem, modlil jsem se nejednou nadšeně v kostele. Budu slavným fotbalistou, vydělám hodně peněz a pomohu hladovým dětem v Africe, uvažoval jsem po zápase, ve kterém jsem patřil k nejlepším.“

Dva listy jsem položil vedle sebe na stůl: přihlášku do semináře a nabídku k přestupu. Nespál jsem celou noc a ráno jsem podepsal přestup. Začal pro mne nový život: hrál jsem fotbal hodně dobře, vydělal jsem nemálo peněz. Peníze jsem však utratil za nová auta a blahobytný život. Brzy zemřu a budu hovořit s Pánem Ježíšem. Nemám pro něho nic. Jenom lítost, že jsem tehdy nevyplnil přihlášku do semináře.“

Pán se loučí a my s ním. Rozcházíme se k našim rodinným hrobům. Dívám se na fotku tatínka, zemřel mi před dvěma roky. Od té doby vedu boj jako ten pán v černých brýlích a dlouhém kabátě. Budu knězem, anebo lékařem? Tatínku, říkám tiše, co bys mi radil ty? Ostatní ministranti už dávno ze hřbitova odešli. Ale já nevnímám zimu, dívám se na kříž vedle tatínkovy fotky. A sním o tom, že po své první mši svaté půjdu sem za Pánem Ježíšem i za tatínkem. Oba budou mít velkou radost a já taky.

Ilustrace: Jiří Vancura

Jirka položil hned tři důležité otázky, pojďme se na ně postupně podívat. První otázka se táže na budoucnost těch, kteří si vzali život. Církev nás učí, že po smrti se člověk setkává s Bohem a že toto setkání je setkáním s pravdou o vlastním životě, a proto také soudem. Stručně můžeme říci, že člověk tváří v tvář Bohu rozpozná sám sebe jako milovaného Božího syna, uvidí, jaký záměr měl Bůh s jeho životem, a proto mu bude nad slunce jasnější, jaký jeho život měl být, ale nebyl... Ten, kdo se připravil o život, při setkání s Bohem pochopí, že Bůh pro něj chtěl něco jiného, že v jeho osobním příběhu zbývá cosi nenaplněného, ne-

vysloveného, neodpracovaného a snad i neodtrpěného a nedomilovaného. Myslím, že si můžeme představit, že člověk, který si sáhl na život, při setkání s živým Bohem pocítí lítost a potřebu odpuštění. Co to ale znamená?

Může jít takový člověk do nebe? To je druhá z otázek, a chceme-li ji zodpovědět, musíme mít na paměti, že především platí to, co se píše v Písmu: Bůh „chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy“ (1 Tim 2, 4). Církev nás ovšem učí, že ti, kdo umírají v těžkém hříchu, se připravují o společenství s Bohem v nebi. Sebevražda je bezpochyby vážný, ba dokonce „těžký“ hřích. Znamená to ale, že je věčný osud těchto lidí navždy zpečetěn? Jinými slovy, že skončí v pekle?

Církev některé z lidí svatořečila, protože si je jista, že oni již došli spásy, jsou v nebi a jejich společenství s Bohem se jasně ukázalo například zázračnými uzdraveními nebo jinými nadpřirozenými jevy. Je důležité podtrhnout, že církev na druhé straně nikdy o nikom neprohlásila, že je zavržen v pekle. Tedy, abychom byli přesní, církev takto mluví o padlých andělech, jejichž rozhodnutí se ale uskutečnilo mimo naši „časovost“, a proto je definitivní a nezvratné. Člověk může „dnes“ zhřešit a „zítra“ činit pokání, ale andělé žádný „zitrtek“ nemají, protože nežijí v čase.

Na poslední otázku „Skončí v pekle?“ tedy můžeme odpovědět: „Z celého srdce doufáme, že ne!“ Je tato naděje ale slučitelná s církevní naukou o smrti v těžkém hříchu? Ano, protože jsou zde ještě okolnosti, které mohou zodpovědnost sebevraha zmenšit. Katechismus katolické církve vypočítává „těžké psychické poruchy, úzkost nebo nadměrný strach ze zkoušky, z utrpení nebo mučení...“ (č. 2282). Následující článek proto jasně shrnuje odpověď na všechny položené otázky: „Nad věčnou spásou osob, které se usmrtily, se nemá zoufat. Bůh jim může dát příležitost pro spasitelnou lítost cestami, které zná jen on sám. Za osoby, které si sáhly na život, se církev modlí“ (č. 2283). A kde je modlitba, tam je i naděje!

P. Petr Soukal

Foto: KunArtworks - Adobe stock

Já na bráchu, brácha na mě, lidi řvali PRÁSK!

OTEC JIŘÍ BARHON

„JÁ NA BRÁCHU, BRÁCHA NA MĚ, LIDI ŘVALI PRÁSK!“ – Znáte tuhle kdysi populární hlášku? Jestli ne, nic se neděje, kdoví, jestli si ji pamatují vaši dědové. V jejich dětských dobách byla však velmi oblíbená, vyslovil ji a opakoval známý herec Jaroslav Marvan v jednom filmu. Ta hláška je jako vyšitá pro dva bratry, byť se proslavili až o dost později, než vznikla. Ti bráchové si totiž přihrávali a stříleli góly všude, kde hráli, po celé dlouhé čtvrtstoletí. Začalo to v Brně, kde se narodili a s nímž jsou také neodlučitelně spojeni.

Tak jako ční nad tímto městem dvě věže Petrova a hrad Špilberk, vyčnívají nad ním na sportovním nebi dva bratři, kteří dokázali to, co snad nikdo jiný na celém světě. Jindřich a Jan Pospíšilové – dvacetinásobní mistři světa v kolové! Jindřich se narodil v roce 1942, o tři roky později přišel na svět jeho bratr Jan.

Dvacetinásobní mistři světa! Každá další věta o nich, ba každé slovo je už zbytečné, ta dvacítko zkrátka hovoří za všechno. Když jim na samém konci II. světové války zemřel otec, nemohli ani náhodou tušit, kdo jim ho o pár let později nahradí. Byli tehdy až příliš malí.

Maminka se o ně starala velmi dobře, dělala, co mohla. Osud tomu chtěl, že měli i jednu sestru (jak je dobře, když je v rodině sourozenců více), a byla to ona, která je přivedla do tělocvičny v Králově Poli. Ať cvičí, sportují, ať něco dělají, aspoň nebudou zlobit! Ke sportu a pohybu vůbec je ale nemusel nikdo nutit, nebylo jim to proti mysli, protože to měli v krvi. Vybrali si tam sport, který nebyl zrovna moc známý a provozovaný. Vybrali si kolovou – koho by to napadlo? Vždyť většina kluků hrála fotbal nebo hokej (ten byl v Brně tenkrát, „top“), někteří zkoušeli volejbal, lehkou atletiku nebo jiné sportovní disciplíny.

Pro někoho je kolová tak trochu zvláštní a podivný sport, jakýsi kříženec fotbalu a cyklistiky v malém. Ve skutečnosti je to ale sport mimořádně krásný a náročný. Než se ho někdo alespoň trochu naučí a dosáhne nějakého

úspěchu, je to pořádná dřina. Ten, kdo to Jindřicha a Jana učil, byl jejich rakouský trenér Rudolf Harth. Trénoval a učil je s takovou trpělivostí, že právě jeho pak brali jako svého druhého otce.

V roce 1965 získali pod jeho vedením v Praze svůj první titul mistrů světa. Po tomto jejich triumfu jsme kolovou jako desetiletí kluci začali hrát i u nás na vesnici na obyčejných kolech s gumovým míčem a jistě jsme nebyli sami. Myslím, že za to by si Pospěcové, jak se jim v Brně říkalo, zasloužili další medaili.

Všichni je u nás tenkrát oslavovali, protože světový titul v kolové získala naše země naposledy sedmnáct let předtím. Jen trenér moc neslavil. Rekl jim, že získat titul mistra světa nic není, ale obhájit ho – teprve to něco znamená! Možná ani on netušil, co říká a k čemu tím své svěření vyprovokoval. Vzali jeho slova vážně, protože to byl ten nejlepší trenér na světě – protože to byl jejich druhý táta.

A tak se do toho dali, a jelikož nebyli žádní troškaři, ale Brňáci, ten titul obhájili ne jednou, ale ještě devatenáctkrát (z toho jednou v přímo v Brně, v roce 1977)! Nejtěžší to bylo na je- posledním Mistrovství světa v roce 1988 v německém Ludwigshafenu, kde bojovali o jubilejní dvacátý titul. Tam hráli rozhodující finálový zápas proti domácím Manfredu Geilertovi a Franku Müllerovi, kteří byli o 20 let mladší. Vyhráli nad nimi doslova silou vůle. V poslední minutě nařídil rozhodčí proti Pospíšilům přísnou penaltu, kterou Jan chytil. Byly dokonce dvě, první se musela opakovat – Jan chytil obě (kdyby dostal gól, byl by to konec)! Chytil penaltu mu však nestačilo. Přišlo prodloužení a také tam byla rozhodující poslední minuta. „Džanek“ se v ní rozjel s míčem na předním kole jako za mlada, udělal německému brankáři kličku, blafák a la Jaroslav Jiřík (to byl populární brněnský hokejista), a vstřelil vítězný gól!

O tom, co dokázali tito bratři, napíše možná někdo jednou román nebo natočí filmový seriál. Nepochybuji, že mají své následovníky. Koho? Každého mladého i staršího, který to nikdy nevzdává a bojuje do posledního dechu. Jestliže v Praze postavili sochu Josefu Masopustovi (zcela zaslouženě), měli by postavit v Brně sousoší bratrům Pospíšilovým.

Ilustrace: Helena Filčíková